

SUZANNE PETERS

Zomerliefde

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog: 7 januari

Chantal dekte de tafel en keek op de klok. Nog even en dan was Menno er ook. Vanavond aten ze weer met zijn drieën. Soms vond ze dat nog moeilijk. Dochter Lindy woonde nog thuis, maar Ramon zat al tijden op kamers in Amsterdam. Oké, het hoorde erbij dat je je studerende zoon niet vaak zag. Toch miste ze de avonden met het hele gezin. Ze hield haar hart vast voor het moment dat Lindy de deur uit zou gaan. Nog twee jaar, dan was ze achttien en al volwassen. Wat vloog de tijd voorbij! Het stond al vast dat ze ging studeren; ondanks haar bijbaan in het seniorencentrum haalde Lindy het ene hoge cijfer na het andere.

Misschien was het goed om kinderen los te laten als het moment daar was. Toch hoopte ze dat het met Lindy nog even zou duren.

Ze liep terug naar de keuken en haalde de aardappelen van het vuur. Door het raam zag ze dat Menno aan kwam rijden. Precies op tijd! Ze zwaaide naar hem toen hij uitstapte.

Binnen gaf hij haar een liefdevolle kus en keek naar de pannen. ‘Wat gaan we eten?’

‘Bloemkool, met een gehaktbal en een sausje,’ antwoordde Chantal.

‘Lekker,’ glimlachte Menno. ‘Ik zal Lindy roepen.’ Hij liep meteen naar boven, terwijl zij de pannen op tafel zette. Ze had erg veel geluk met Menno. Hun huwelijk was prima. Ze hadden eigenlijk nooit problemen samen. Ze wist dat dit lang niet overal zo verliep. Ze werkte halve dagen op kantoor en kreeg daar soms de meest vreselijke verhalen van haar collega’s te horen. Op zulke momenten was ze zich er erg van bewust hoeveel geluk ze had.

Menno en Lindy kwamen naar beneden en gingen aan tafel zitten. Lindy trok even een vies gezicht toen ze de bloemkool zag. Chantal wist dat haar dochter het niet heel lekker vond, maar ze at het wel als het moest.

Ze scheidde de borden vol en vroeg ondertussen hoe iedereen de dag had doorgebracht. Dat vond ze erg belangrijk. Tijdens het eten waren ze immers samen en kon er over dingen gepraat worden.

Menno noemde enkele anekdotes die op zijn werk waren voorgevallen. Hij was leraar van groep zes op een basisschool. De kinderen in zijn klas zorgden ervoor dat hij veel te vertellen had. Er gebeurde altijd wel iets. Daarna vertelde Chantal over haar dag op het werk en ze zei dat ze een e-mail van Ramon had gehad.

‘En hoe was jouw dag?’ vroeg Chantal nu aan Lindy.

Lindy zat duidelijk met haar gedachten ergens anders. ‘Huh?’

‘Hoe was je dag?’

‘O, wel goed,’ zei Lindy. Ze keek even naar haar bord met bloemkool en keek daarna weer op. ‘Ik vroeg me iets af...’

‘Wat dan?’ vroeg Chantal. Iets in Lindy’s toon maakte haar ongerust, en ze wisselde een blik met Menno.

‘Hebben jullie al plannen voor de zomervakantie?’ vroeg Lindy.

‘Nog niet,’ antwoordde Menno.

‘Vinden jullie het goed als ik dit jaar niet meega?’ kwam het hoge woord eruit.

Die vraag had Chantal niet zien aankomen, al verbaasde het haar niet.

Ze keek Menno over tafel aan en zag dat haar man langzaam knikte. Ze wist dat ze het met hem eens was, want ze konden Lindy moeilijk dwingen om weer mee te gaan.

‘Ja, dat vinden we goed,’ zei ze. ‘Wil je thuisblijven als wij weggaan?’ Dat zou helemaal niet verkeerd zijn voor Lindy. Ze zou er een goed verantwoordelijkheidsgevoel door krijgen.

Lindy beet op haar lip. ‘Ik heb het er met

Mariëlle en Yvonne over gehad om met zijn drietjes op vakantie te gaan.’ Mariëlle en Yvonne waren de beste vriendinnen van Lindy. Het drietal deed veel samen.

Dit had Chantal al helemaal niet verwacht. Een antwoord geven lukte haar ook niet echt.

Gelukkig kreeg Menno er wel wat uit. «Waar willen jullie heen?»

‘Het liefste naar Lloret de Mar.’

Chantal probeerde niet te laten merken dat ze van deze woorden schrok. Lloret de Mar? Als ze de verhalen mocht geloven, dan ging het in die kustplaats om niets anders dan uitgaan, drank en seks. ‘Ik weet het niet,’ zei ze aarzelend.

‘Alsjeblieft,’ smeekte Lindy. ‘Ik betaal alles zelf en ik ga echt niets raars doen.’

‘We moeten er nog even over nadenken,’ besloot Menno. ‘Je overvalt ons er wel een beetje mee.’

Lindy knikte, uit haar ogen straalde goede hoop. Chantal had echter nog haar bedenkingen.

Zodra Lindy op bed lag, gingen Chantal en Menno op de bank zitten met maar één gespreksonderwerp.

‘Ik weet niet wat ik moet denken,’ zei Chantal. ‘Wat als ze de verkeerde types tegenkomt?’

‘Het is Lindy,’ wierp Menno tegen. ‘We hebben haar altijd kunnen vertrouwen.’

Chantal haalde haar schouders op. ‘Ik vertrouw haar ook wel, maar al die mensen daar niet.’

‘Als ze met Mariëlle en Yvonne gaat, kan er echt niet zo veel gebeuren. Ik twijfel er niet aan dat het goed zal gaan.’

‘Wat als ze ruzie krijgen?’ vroeg Chantal zich hardop af.

‘Ze kennen elkaar al jaren. Ik denk dat ze het wel zullen redden,’ zei Menno.

Chantal zuchtte diep.

‘Ze is zestien, we zullen haar toch los moeten laten,’ ging Menno door.

Precies wat Chantal eerder die avond nog had bedacht, maar nog jaren voor zich uit had geschoven. Toch moest ze Menno gelijk geven.

Menno sloeg zijn arm om haar heen en lachte ondeugend. ‘Weet je wat we nu kunnen doen?’ zei hij.

Ze keek hem afwachtend aan.

‘Samen weg, alleen wij tweeën. We kunnen doen wat we willen en we hoeven nergens rekening mee te houden.’

Ze glimlachte. ‘Dat klinkt fantastisch,’ gaf ze toe, al klonk ze nog niet overtuigd.

‘En ik weet ook wel waar we heen kunnen gaan,’ zei Menno mysterieus.

‘O ja?’ Chantal keek hem nieuwsgierig aan.

‘Ver weg,’ verzuchtte Menno.

‘Waar wil je dan heen?’ Ze dacht meteen aan urenlange vluchten en wist niet of ze daar zo blij van werd.

‘Azië lijkt me geweldig,’ zei Menno. ‘Cultuur, winkels... En wat dacht je van de tropische eilanden? Een blauwe zee, palmbomen. Precies zoals in de reisfolders.’

Zoals Menno het bracht, klonk het zeker niet verkeerd. Het had ook wel wat romantisch. Zeker als ze met z’n tweetjes waren. ‘Als we een hotel aan het strand nemen vind ik het goed,’ besloot Chantal.

Dat leverde haar een dankbare glimlach op van Menno. Enthousiast sprong hij op.

‘Waar zullen we dan heen?’ vroeg hij. ‘We kunnen misschien nu al boeken!’

Chantal wist het niet. Ze kende Azië amper. ‘Zeg jij het maar.’

‘Maleisië,’ was het antwoord. Het klonk exotisch.

1: 3 juli

Chantal glimlachte toen ze op Schiphol kwamen. Door de bonte verzameling wereldreizigers voelde het alsof de vakantie al was begonnen. Links rook het naar koffie, rechts naar Indische gerechten. Vlak voor haar stond een typisch Amerikaans gezin in de rij voor de burgertent. De geluiden van rollende koffers weerkaatsten in de enorme hal. Gisteren hadden ze afscheid genomen van Lindy, die met de bus naar Lloret de Mar vertrok. Inmiddels had Lindy via sms laten weten dat ze met Mariëlle en Yvonne in het appartement was aangekomen. Lindy had beloofd regelmatig te mailen. Ook had ze beloofd geen jongens mee naar het appartement te nemen.

Chantal en Menno zelf hadden een langere reis voor de boeg. Het was zo'n twaalf uur vliegen naar Kuala Lumpur, de hoofdstad van Maleisië. Ze zouden er vroeg in de ochtend aankomen. In Kuala Lumpur zouden ze drie nachten blijven, om daarna het vliegtuig te pakken naar Langkawi, een eiland in Maleisië. Vervolgens bleven ze daar zeventien dagen. Chantal had zich weinig met de organisatie van hun reis bemoeid, maar Menno had haar verzekerd dat

Langkawi een prachtig eiland was. Het hotel dat ze op Langkawi hadden, lag in ieder geval direct aan zee, dus dat klonk al veelbelovend.

Nu was er alleen nog de vliegreis die haar tegenhield om zich helemaal ontspannen te voelen. Ze hadden al eens twee uur in een vliegtuig gezeten en dat was al een behoorlijke tijd. Dit was tien uur langer. En ze moest onderweg ook nog proberen te slapen, want anders begon ze het ritme in Maleisië al helemaal verkeerd. Het was daar zes uur later, had Menno haar verteld. Als ze 's ochtends aankwamen, moesten ze nog een hele dag wakker blijven. Ze vroeg zich even af waar ze aan begonnen was. Waarom zochten ze het zo ver van huis? Europa – nee, zelfs Nederland had nog genoeg te ontdekken. Ze probeerde die gedachte ver weg te stoppen. Het was een eind van Nederland vandaan, maar ze zouden het zeker naar hun zin hebben.

‘Laten we naar de incheckbalie gaan,’ onderbrak Menno haar gedachte.

Ze sleepten hun koffers mee. Chantal kon niet wachten om haar enorme hoeveelheid bagage kwijt te zijn. In de trein was het ook al zo onhandig geweest.

Bij de incheckbalie stond een klein, Azia-

tisch vrouwtje hen met een brede maar beleefde glimlach op te wachten. ‘Kuala Lumpur, Malaysian Airlines?’ vroeg ze.

‘Yes,’ antwoordde Menno.

Het vrouwtje wees naar de juiste balie. Wat netjes, vond Chantal. Niet dat ze zelf de balie niet hadden gevonden, extra service vond ze nooit verkeerd.

‘Tijd om belastingvrij te gaan winkelen,’ opperde Menno zodra ze de vliegtickets hadden.

Chantal was niet van plan iets te kopen; haar geld besteedde ze liever in Maleisië zelf. Toch was het al erg leuk om de winkels te bekijken. Trouwens, het waren niet alleen de winkels waar ze haar aandacht op richtte. Daarnet zag ze nog een paar mannen met tulbanden om en iets verderop zat een dameshockeyteam uit China. Overal waren andere talen te horen.

Nadat ze waren uitgekeken in de winkeltjes, besloten ze koffie te gaan drinken.

‘Laten we alvast richting de gate lopen,’ stelde Menno na een tijdje voor. ‘Daar zal vast koffie te krijgen zijn.’

Bij de gate bleek het nog rustig te zijn en ze kozen een plek waar ze konden zitten.

‘Ik vraag me af hoe het met Lindy gaat,’ zei Chantal.